

Sygn. akt II K 686/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 listopada 2016 roku

Sąd Rejonowy w Świdnicy w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący SSR Justyna Gawin – Kwiatek

Protokolant Marta Michniewicz

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Ś. D. S.

po rozpoznaniu w dniach: 27 listopada 2015 roku, 2 lutego 2016 roku, 19 kwietnia 2016 roku, 31 maja 2016 roku, 30 czerwca 2016 roku, 5 września 2016 roku, 11 października 2016 roku, 22 listopada 2016 roku sprawy karnej

A. J. (1)

urodzonego (...) w Ś.

syna A. i J. z domu K.

oskarżonego o to, że:

1. w okresie 2005 roku w Ś. w województwie (...) nie mniej niż kilkakrotnie udzielił J. R. substancję psychotropową w postaci amfetaminy w łącznej ilości nie mniej niż 6,00 gramów,

tj. o czyn z art. 58 ust. 1 ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii

2. w okresie 2005 roku w Ś. w województwie (...) nie mniej niż kilkakrotnie udzielił I. C., w tym także jako małoletniej, substancję psychotropową w postaci amfetaminy w nieustalonej ilości, którą wspólnie zażyli,

tj. o czyn z art. 58 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii

D. K. (1)

urodzonej (...) w Ś.

córki E. i S. z domu Ł.

oskarżoną o to, że:

3. w okresie od 2001 roku do końca stycznia 2002 roku w Ś. w woj. (...) działając wbrew przepisom ustawy oraz w warunkach czynu ciągłego nie mniej niż kilkakrotnie udzieliła małoletniej J. R. substancję psychotropową w postaci amfetaminy w łącznej ilości nie mniejszej niż 15 gramów,

tj. o czyn z art. 58 ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z dnia 29.07.2005r. w zw. z art. 12 kk

T. S.

urodzonego (...) w Ś.

syna J. i D. z domu P.

oskarżonego o to, że:

4. w okresie od 2005 roku do lutego 2007 roku w Ś. w woj. (...) działając w warunkach czynu ciągłego, wbrew przepisom ustawy oraz w okresie 2006 roku wspólnie i w porozumieniu z inną ustaloną osobą, nie mniej niż 10-krotnie udzielił małoletniemu M. J. (1) środek odurzający w postaci marihuany, którą wspólnie z nim zażył poprzez wypalenie,

tj. o czyn z art. 58 ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z dnia 29.07.2005r. w zw. z art. 12 kk

5. w 2005 roku w Ś. w woj. (...) działając wbrew przepisom ustawy, nie mniej niż 2-krotnie udzielił K. K. (1) środek odurzający w postaci marihuany, przy czym jeden raz działając wspólnie i w porozumieniu z inną ustaloną osobą, którą wspólnie zażyli poprzez wypalenie,

tj. o czyn z art. 58 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z dnia 29.07.2005r.

6. w 2004 roku w Ś. w woj. (...) działając wbrew przepisom ustawy, udzielił małoletniej J. K. (1) środek odurzający w postaci marihuany, którą wspólnie zażyli poprzez wypalenie,

tj. o czyn z art. 58 ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z dnia 29.07.2005r.

I. na podstawie art. 17 § 1 pkt 6 kpk umarza postępowanie karne przeciwko **A. J. (1)** o czyn opisany w pkt 1 części wstępnej wyroku,

II. na podstawie art. 17 § 1 pkt 6 kpk umarza postępowanie karne przeciwko **A. J. (1)** o czyn opisany w pkt 2 części wstępnej wyroku, po przyjęciu że oskarżony w okresie 2005 roku nie mniej niż kilkukrotnie udzielił I. C., substancję psychotropową w postaci amfetaminy w nieustalonej ilości, którą wspólnie zażyli, tj. o występki z art. 45 ust. 1 ustawy z dnia 24 kwietnia 1997 roku o przeciwdziałaniu narkomanii,

III. na podstawie art. 17 § 1 pkt 6 kpk umarza postępowanie karne przeciwko **T. S.** o czyn opisany w pkt 5 części wstępnej wyroku,

IV. oskarżoną **D. K. (1)** uznaje za winną popełnienia zarzucanego jej czynu opisanego w pkt 3 części wstępnej wyroku po przyjęciu, że czyn ten wypełnia znamiona występkę z art. 45 ust. 2 ustawy z dnia 24 kwietnia 1997 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 kk i za to na podstawie art. 45 ust. 2 ustawy z dnia 24 kwietnia 1997 roku o przeciwdziałaniu narkomanii, stosując na podstawie art. 4 § 1 kk przepisy kodeksu karnego w brzmieniu obowiązującym w dniu 31 stycznia 2002 roku, wymierza jej karę 10 (dziesięć) miesięcy pozbawienia wolności,

V. oskarżonego **T. S.** uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w pkt 4 części wstępnej wyroku tj. występkę z art. 58 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 kk i za to na podstawie art. 58 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii, stosując na podstawie art. 4 § 1 kk przepisy kodeksu karnego w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015 roku wymierza mu karę 10 (dziesięć) miesięcy pozbawienia wolności,

VI. oskarżonego **T. S.** uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w pkt 6 części wstępnej wyroku, po przyjęciu, że oskarżony czynu tego dopuścił się latem 2004 roku i po przyjęciu, że czyn ten wypełnia znamiona występkę z art. 45 ust. 2 ustawy z dnia 24 kwietnia 1997 roku o przeciwdziałaniu narkomanii i za to na podstawie art. 45 ust. 2 ustawy z dnia 24 kwietnia 1997 roku o przeciwdziałaniu narkomanii, stosując na podstawie art. 4 § 1 kk przepisy kodeksu karnego w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015 roku wymierza mu karę 6 (sześć) miesięcy pozbawienia wolności,

VII. na podstawie art. 85 kk i art. 86 § 1 kk w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015 roku wymierza oskarżonemu T. S. karę łączną roku pozbawienia wolności,

VIII. na podstawie art. 69 § 1 i 2 kk i art. 70 § 1 pkt 1 kk w brzmieniu obowiązującym w dniu 31 stycznia 2002 roku wykonanie orzeczonej w punkcie IV wyroku kary pozbawienia wolności oskarżonej D. K. (1) warunkowo zawiesza na okres próby 2 (dwóch) lat,

IX. na podstawie art. 69 § 1 i 2 kk i art. 70 § 1 pkt 1 kk w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015 roku wykonanie orzeczonej w punkcie VII wyroku kary łącznej pozbawienia wolności oskarżonemu T. S. warunkowo zawiesza na okres próby 3 (trzech) lat,

X. na podstawie art. 70 ust. 4 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii zasądza od oskarżonego T. S. w związku z czynem przypisanym mu w pkt V części dyspozytywnej wyroku na rzecz Stowarzyszenia (...) Ośrodka (...) w M. nawiązkę w kwocie 500 (pięćset) złotych,

XI. na podstawie art. 63 § 1 kk w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015 roku na poczet orzeczonej w pkt VII kary łącznej pozbawienia wolności zalicza okres zatrzymania oskarżonego T. S. w dniu 4 grudnia 2008 roku,

XII. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. M. M. kwotę 1342,26 złotych (jeden tysiąc trzysta czterdzieści dwa złote i dwadzieścia sześć groszy) tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej z urzędu udzielonej oskarżonej D. K. (1) przed Sądem Rejonowym,

XIII. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. S. C. kwotę 1342,26 złotych (jeden tysiąc trzysta czterdzieści dwa złote i dwadzieścia sześć groszy) tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej z urzędu udzielonej oskarżonemu T. S. przed Sądem Rejonowym,

XIV. wydatki powstałe od chwili wszczęcia postępowania w części umarzającej zalicza na rachunek Skarbu Państwa,

XV. zwalnia oskarżonych D. K. (1) i T. S. od uiszczenia opłat oraz od ponoszenia wydatków powstałych od chwili wszczęcia postępowania, a związanych z ich udziałem w sprawie, zaliczając te wydatki na rachunek Skarbu Państwa.

Sygn. akt II K 686/15

UZASADNIENIE

W związku ze złożeniem wniosku o sporządzanie na piśmie i doręczenie uzasadnienia wyroku przez obrońców oskarżonego T. S. i obrońcę oskarżonej D. K. (1) Sąd, na podstawie art. 423 § 1 a kpk, ograniczył zakres uzasadnienia tylko do tych części wyroku, których dotyczą wnioski.

W toku przeprowadzonego na rozprawie postępowania dowodowego Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Oskarżona **D. K. (1)** pseudonim (...) w 2001 roku podczas pobytu u swojej koleżanki, mieszkającej po sąsiedzku, A. D., poznała małoletnią J. R. (obecnie Ś.). J. Ś. i D. K. (1) zaczęły utrzymywać ze sobą regularne kontakty towarzyskie, odwiedzały się wzajemnie. Podczas wspólnych spotkań zażywały amfetaminę, „wciągały ją przez nos” (k. 967). Amfetaminę dostarczała oskarżona. Przynosiła ją w porcjach po 0,5 grama. Oskarżona nie brała pieniędzy od J. Ś. za dostarczony narkotyk.

W okresie od 2001 roku do końca stycznia 2002 roku D. K. (1) przekazała małoletniej w tym czasie J. Ś. amfetaminę w ilości nie mniejszej niż 15 gramów.

Dowód:

- zeznania świadków J. Ś. (R.) – k. 967, 2938 odw. - (...), R. B. k. 432 – 433, 3019 odw. – 3020, P. K. k. 1014- 1015, 1558,

M. J. (1) (ur. (...)) w 2004 roku z kuzynem D. J. oraz starszym bratem A. J. (2) wysuszył, a następnie wypalił marihuanę znaną na ogródkach działkowych obok swojego domu. Później palił marihuanę wspólnie z S. M., składali się na działkę, która kosztowała 20 zł. Marihuanę przynosił S. M..

Od początku 2005 roku M. J. (1) zaczął palić marihuanę z oskarżonym **T. S.**. Znał oskarżonego od 2001 roku, spotykali się często, oskarżony był sąsiadem D. J., J. K. K. (1) i S. M.. Wymienieni w czasie wspólnych spotkań pili alkohol, palili papierosy i zażywali marihuanę. Narkotyk ten T. S. przynosił z nieznanego wszystkim źródła, płacił 20 zł za działkę. Na marihuanę czasem się składali, czasem T. S. częstował narkotykiem, który wspólnie palili.

M. J. (1), składając się z oskarżonym na marihuanę, przeznaczał na zakup narkotyku pieniądze otrzymane od matki na dojazdy do szkoły, a także środki uzyskane ze sprzedaży złomu. M. J. (1) i T. S. narkotyk ładowali do szklanej lufki i razem palili. Palili wspólnie około 10 razy, ostatni raz w czasie ferii zimowych w lutym 2007 roku. T. S. przyniósł wówczas marihuanę, którą wypalił z M. J. (1) i D. J..

Latem 2004 roku oskarżony kupił marihuanę i po nabiciu nią lufki zapalił w korytarzu budynku, w którym mieszkał. Podeszła do niego szesnastoletnia wówczas J. K. (1) i oskarżony marihuanę wypalił wspólnie z nią.

W roku 2005 oskarżony T. S. dwukrotnie w czasie wspólnych spotkań palił marihuanę z K. K. (1). Narkotyk kupował oskarżony. Marihuanę wypalił z K. K. (1) w bloku, w którym wspólnie mieszkali, raz byli sami, drugi raz palili z nimi J. B..

Dowód:

zeznania świadków: M. J. (1) k; 226 - 227, 737-739, 1740 odw. – (...), (...), K. K. (1) k. 234 odw. – 236 odw., (...). – (...), (...), J. K. (1) 237 odw.- 239, 240 odw. – 242, 2570 odw., (...), J. B. k. 244- 246,

D. K. (1) pseudonim (...) ma 36 lat, ukończył 5 klas szkoły podstawowej, nie ma zawodu, utrzymuje się z renty w wysokości 700 zł, na utrzymaniu ma dwoje dzieci, nie była wcześniej karana.

Oskarżona nie cierpi na chorobę psychiczną, niedorozwój umysłowy ani na inne krótkotrwałe zaburzenia czynności psychicznych. Oskarżona ma obniżoną sprawność intelektualną do poziomu na granicy ociążałości umysłowej i górnej granicy upośledzenia umysłowego stopnia lekkiego, powstała na podłożu zaniedbań szkolno – środowiskowo- wychowawczych. D. K. (1) rozumie znaczenie podstawowych norm społecznych, właściwie ujmując związki przyczynowo – skutkowe w codziennych sytuacjach. Oskarżona przyjmuje postawę agramacyjną w postaci demonstracji zaburzeń pamięci i orientacji.

W czasie popełnienia zarzucanego jej czynu oskarżona miała w pełni zachowana zdolność do rozumienia znaczenia czynu i pokierowania swoim postępowaniem, nie zachodzą warunki z art. 31 § 1 i 2 kk

Dowód:

- dane osobo – poznawcze, k. 1045 – 1056, 2899 odw.
- dane o karalności k. 3067
- opinia sądowno – psychiatryczna k. 1066- 1069,
- opinia psychologiczna k. 1062 - 1064

Oskarżona **D. K. (1)** w toku postępowania przygotowawczego nie przyznała się do zarzucanego jej czynu, przyznała, że ma pseudonim (...), że zna A. D., zaprzeczyła znajomości z J. Ś.. Wyjaśniła, że może znać ją z widzenia. Zaprzeczyła, by zażywała czy sprzedawała amfetaminę. Podała „ja nigdy nie widziałam amfetaminy na oczy” (k. 1047).

Na rozprawie przed Sądem oskarżona również nie przyznała się do zarzucanego jej czynu i skorzystała z prawa do odmowy składania wyjaśnień.

Dowód:

- wyjaśnienia D. K. k; (...)- (...), (...). – (...), (...). – (...), (...),

T. S. ma 32 lata, ma wykształcenie gimnazjalne, bez zawodu, zatrudniony w firmie (...) we W., obecnie z uwagi na zły stan zdrowia ma przerwę w odbywaniu kary pozbawienia wolności. Oskarżony był wielokrotnie karany.

Oskarżony nie cierpi na chorobę psychiczną w znaczeniu psychozy, upośledzenie umysłowe ani inne zakłócenia czynności psychicznych o charakterze psychotycznym. Ujawnia cechy osobowości nieprawidłowej, dys socjalnej. W chwili popełnienia zarzucanych mu czynów miał zachowaną zdolność do rozpoznania znaczenia czynów i pokierowania swoim postępowaniem. Nie zachodzą wobec niego okoliczności wymienione w art. 31 § 1 kk ani w art. 31 § 2 kk, może odpowiadać przez Sądem, uczestniczyć w postępowaniu oraz prowadzić obronę w sposób samodzielny i rozsądny.

Dowód:

- dane osobo – poznawcze, k. 1121, 2899 odw.,
- dane o karalności (...)
- opinia sądowo – psychiatryczna k. 2963 - 2964

Oskarżony **T. S.** w toku postępowania przygotowawczego nie przyznał się do zarzucanych mu czynów. Wyjaśnił, że min. siostry K. oraz M. J. (1) zna „właściwie od dziecka, można powiedzieć, że się razem chowaliśmy” (k. 1123). Przyznał się do kontaktu z narkotykami w latach 2006 – 2007, zaprzeczył, by zażywał z siostrami K. i M. J. (1) narkotyki, by ich częstował narkotykami, by narkotyki wymienionym sprzedawał.

Na rozprawie przed Sądem oskarżony również nie przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów i skorzystał z prawa do odmowy składania wyjaśnień.

Dowód:

- wyjaśnienia T. S. k. 1123-1124,1655 odw. - (...), (...), 2900 odw.,

* * * *

Analiza zebranego w sprawie materiału dowodowego pozwoliła Sądowi na przyjęcie, że oskarżeni są sprawcami i są winni popełnienia zarzucanych im czynów, przy czym co do jednego z tych czynów, zarzucanych T. S. upłynął termin przedawnienia.

Ustalając stan faktyczny Sąd oparł się na zeznaniach świadków J. Ś., J. K. (1), K. K. (1), M. J. (1) złożonych w toku postępowania przygotowawczego. Uznał, że świadkowie wówczas nie tylko lepiej pamiętali przebieg relacjonowanych zdarzeń, ale także nie poddani naciskom oskarżonych, skruszeni i realnie bojący się odpowiedzialności karnej zeznawali prawdę. Ustalenia swoje Sąd czynił również w oparciu o zeznania R. B., P. K. i J. B..

Sąd nie dał wiary oskarżonym uznając ich wyjaśnienia za spóźnioną próbę obrony przed odpowiedzialności karną. W świetle złożonych w toku postępowania przygotowawczego zeznań świadków, relacja oskarżonych polegająca na prostym zaprzeczaniu faktom podawanym przez świadków, nie mogła zostać uznana za wiarygodną.

Jeżeli chodzi o relacje świadka J. Ś. (R.) to należy zauważyć, że w toku postępowania przygotowawczego złożyła wielostronicowe, bogate w szczegóły wyjaśnienia. Wskazała wiele osób mający kontakt z narkotykami i to zarówno

tych, którzy zajmowali się ich dystrybucją jak i tych, którzy jedynie zażywali. Znała imiona nazwiska tych osób, a także ich pseudonimy, powiązania towarzyskie, stosunki rodzinne. Co więcej na okazanych jej fotografiach rozpoznała i wskazała z imienia lub nazwiska bądź też pseudonimu kilkanaście osób mających kontakt z narkotykami. Sama przyznała się wówczas do kontaktu z amfetaminą, do jej posiadania i wskazała na swoje powiązania z osobami zajmującymi się nielegalnie narkotykami. W toku tej szczegółowej relacji wskazała na swoją znajomość z oskarżoną, przyznała, że D. K. (1) ją polubiła i utrzymywały stosunki towarzyskie, odwiedzały się i wspólnie zażywały amfetaminę. W toku postępowania sądowego J. Ś. nie zaprzeczała swojej znajomości z oskarżoną, kwestionował jedynie fakt dostarczania jej przez oskarżoną amfetaminy. Podała, że złożyła wyjaśnienia obciążające oskarżoną i inne osoby, bo „była zastraszana” przez przesłuchującego ją funkcjonariusza Policji i bała się, że zostanie zatrzymana. Podała, że wyjaśnienia zostały na niej wymuszone, jednocześnie nie potrafiła wskazać, które fragmenty jej relacji nie są prawdziwe. Takie oświadczenie świadka w zestawieniu z obszernością i szczegółowością relacji, która miała być rzekomo wymuszona nie jest wiarygodne i zostało ocenione jako próby udzielenia pomocy oskarżonej w celu uniknięcia przez nią odpowiedzialności karnej. Tym bardziej, że relację J. Ś. co do wspólnego zażywania narkotyków z oskarżoną potwierdza w swoich zeznaniach R. B., który podaje, że J. Ś. „palała narkotyki wspólnie z cyganką, na którą mówią C.- (...) (k. 432), a co więcej bardzo często przebywał u J. Ś., był u niej również gdy odwiedzała ją oskarżona (oskarżona poznał ją właśnie u J. Ś.) i był świadkiem wspólnego zażywania narkotyków przez wymienione. Sąd nie miał podstaw do tego, by nie dać wiary R. B.. W świetle opinii sądu – psychologicznej relacja świadka zasługuje na wiarę. Wskazać należy, na to, że R. B. w swoich wiele razy składanych wyjaśnieniach i zeznaniach odwoływał się do osobistych i bezpośrednich doświadczeń, jego relacje były „spontaniczne, konkretne, rzeczowe, logiczne, spójne, ujęte w aspekcie kontekstualnym, dynamicznym.” (k. 3039), relacje te nie zawierały też „treści jawnie fantastycznych, derealistycznych, psychologicznie nieprawdopodobnych.” (k. 3039) Nie ma więc podstaw, by Sąd uznał zeznania świadka za niewiarygodne.

Jeżeli chodzi o zeznania świadka P. K. potwierdziły jedynie, że J. Ś. w latach 2003 -2004 miała kontakt z narkotykami.

Sąd dał wiarę zeznaniom K. K. (1) J. K. (1), przy czym za wiarygodną uznał relację J. K. (1) z postępowania przygotowawczego. W dniu 26 kwietnia 2007 roku J. K. (1) słuchana w charakterze podejrzanej podała „T. S. (...) w roku 2004 , latem, w naszym budynku, poczęstował mnie marihuaną.” (k. 238) Powyższe potwierdziła w dniu 13 sierpnia 2007 roku, słuchana ponownie w charakterze podejrzanej (k. 241). W toku rozprawy próbowała zaprzeczać przedstawianej wcześniej relacji. Nie potrafiła jednak wskazać dlaczego złożyła wyjaśnienia takiej treści, podała „powiedziałam tak po prostu.” Zaprzeczenie podawanej przez świadka relacji uznać należy za spóźnioną próbę obrony oskarżonego przed odpowiedzialnością karną.

K. K. (1) w postępowaniu przygotowawczym i sądowym przyznała, że w 2005 roku wypaliła wspólnie z oskarżonym marihuanę, narkotyk dostarczył T. S.. Nie ma podstaw, by świadkowi nie dać wiary. Tym bardziej, że relację świadka potwierdza J. B., która wskazuje, że wspólnie z T. S. poczęstowała K. K. (1) marihuaną.

Czynić ustalenia odnośnie czynu popełnionego przez T. S. przypisanego mu w pkt V wyroku, Sąd oparł się na zeznaniach M. J. (1) złożonych w toku postępowania przygotowawczego i w toku postępowania w sprawach nieletnich. W toku rozprawy świadek próbował przekonać Sąd, że złożył na policji zeznania obciążające oskarżonego, bo „policja mnie precyzyjnie, paliłam z S. papierosy (...), policjant (...) powiedział, że (...) najlepiej będzie dla mnie jak się do wszystkiego przyznam (...) miałem 16 lat nie pamiętam, czy odróżniałem tytoń od marihuany” (k. 2901). W czasie przesłuchania jako nieletniego sprawcy czynu (19 marca 2007 roku) świadek podał, że palił marihuanę kilka razy z S. M., a potem z T. S.. Podał, że palił z oskarżonym około 10 razy w okresie od 2005 do 2007 roku. Podał „na pewno (...) razem paliliśmy marychę” (k. 226 odw.). W czasie tego przesłuchania świadek opowiadał o swoich relacjach z T. S., S. M. i Ł. P., że z wszystkim wymienionymi palił marihuanę. Relacja świadka jest szczegółowa, konkretna, logiczna, spójna i jako taka zasługuje na wiarę. M. J. (1) słuchany w charakterze świadka w dniu 18 października 2008 roku potwierdził to co mówił w dniu 19 marca 2007 roku i podał, że w czasie częstych spotkań z oskarżonym, S. M., siostrami K. pił alkohol i palił papierosy, palili też marihuanę, to był „dżoint który krążył między wszystkimi.” (k. 738). W świetle tej

relacji świadka trudno dać wiarę temu, że nie odróżniał papierosów od marihuany. Zeznania świadka złożone przed Sądem stanowiły więc nieudolną próbę obrony oskarżonego przed odpowiedzialności karną.

Kwalifikując czyn przypisany oskarżonej Sąd nie miał wątpliwości co do tego, że działanie oskarżonej polegało na udzieleniu małoletniemu substancji psychotropowej w postaci amfetaminy. Po pierwsze, oskarżona utrzymywała zażyłe kontakty z J. Ś. miała więc pełną świadomość co do jej wieku. Wiedziała, że ma do czynienia z osobą małoletnią, która skończyła 18 lat. Po drugie, zażywała wspólnie z nią substancję psychotropową, a jako udzielnie należy roznieć nie tylko jako dawanie czy dostarczenie. W pojęciu tym mieści się również częstowanie czy udostępnianie.

Tak więc Sąd uznał, że swoim działaniem wypełniła znamiona występku z art. 45 ust. 2 ustawy z dnia 24 kwietnia 1997 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (ustawa stara) w zw. z art. 12 kk. Sąd musiał przyjąć, że oskarżona działała w warunkach art. 12 kk, bo takie przyjęcie kilku czynów w zamiast jednego, byłoby rozstrzygnięciem niekorzystnym dla oskarżonej, co mając na uwadze treść art. 443 kpk byłoby to niedopuszczalne.

Zgodnie z treścią art. 4 § 1 kk jeżeli w czasie orzekania obowiązuje ustawa inna niż w czasie popełnienia przestępstwa, stosuje się ustawę nową, jednakże należy stosować ustawę obowiązującą poprzednio, jeżeli jest względniejsza dla sprawy.

Bezspornym jest, że w czasie popełnienia zarzucanego oskarżonej czynu obowiązywały przepisy powołanej wyżej ustawy i przepisy te uznać należy za względniejsze dla oskarżonej. Zgodnie bowiem z art. 45 ust. 2 powołanej ustawy Sąd mógł wymierzyć oskarżonej karę od miesiąca do 5 lat pozbawienia wolności, obecnie zgodnie z treścią przepisu odpowiadającego artykułowi 45 ust. 2 ustawy z dnia 24 kwietnia 1997 roku o przeciwdziałaniu narkomanii tj. art. 58 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (ustawa nowa) kara ta musiałaby być nie niższa niż 6 miesięcy i mogłaby być wymierzona do 8 lat pozbawienia wolności.

Podobnie Sąd przyjął w stosunku do T. S. i czynu przypisanego mu w pkt VI wyroku. Nie ulega wątpliwości, że latem 2004 roku obowiązywały przepisy ustawy starej, względniejsze dla oskarżonego. Sąd nie miał wątpliwości co do tego, że oskarżony swoim działaniem wyczerpał ustawowe znamiona występku z art. 45 ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii. Znał J. K. (2), jak sam podał, razem się wychowywali na jednym podwórku, wiedział, że jest osoba małoletnią, mimo to częstował ją i palił z nią marihuanę.

Kwalifikując czyn przypisany T. S. w pkt V wyroku Sąd uznał, że czyn ten wypełnia znamiona występku z art. 58 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 kk. Podobnie jak w przypadku J. K. (1), oskarżony doskonale wiedział ile lat ma M. J. (1) – znali się od lat, mieszkali w jednym budynku. Do tego co najmniej 10 razy palił z nim marihuanę, która sam dostarczył. Sąd przyjął, że oskarżony działała w warunkach art. 12 kk, zmiana kwalifikacji prawnej w tym zakresie byłaby naruszeniem zakazu z art. 443 kpk.

Co do czynu zarzucanego T. S., a opisanemu w pkt 5 części wstępnej wyroku, Sąd uznał, że zachodzi konieczność umorzenia postępowania w tym zakresie.

Zgodnie z treścią art. 101 § 1 pkt 4 kpk w zw. z art. 102 kpk w brzmieniu sprzed 2 marca 2016 roku karalność czynu zarzucanego oskarżonemu ustalała w dniu 1 stycznia 2015 roku. W dacie orzekania obowiązywał wprawdzie art. 102 kk w brzmieniu wydłużającym okres przedawnienia czynów zagrożonych karą do 3 lat pozbawienia wolności o 5 lat, zgodnie z art. 1 ustawy z dnia 15 stycznia 2016 r. o zmianie ustawy – Kodeks karny. Jednak art. 2 wskazanej ustawy stanowi, że do czynów popełnionych przed dniem wejścia w życie ustawy nie stosuje się jej przepisów jeśli termin przedawnienia już upłynął.

Orzekając o karach Sąd zastosował przepisy kodeksu karnego w brzmieniu sprzed 1 lipca 2015 roku uznając je za względniejsze dla oskarżonych.

Wymierzając kary jednostkowe oskarżonemu T. S. Sąd miał na uwadze i potraktował jako okoliczność łagodzącą fakt, że oskarżony stawiał się na każde wezwanie Sądu i nie utrudniał postępowania, także to, że ilość udzielonego

środka odurzającego nie była duża a oskarżony udzielał go (częstował nim) w ramach nadających okazji, w czasie „podwórkowych” spotkań z M. J. (2) i J. K. (1). Za okoliczność obciążającą Sąd uznał uprzednią wielokrotną karalność oskarżonego. Sąd uznał więc, że kary 10 i 6 miesięcy pozbawienia wolności będą wystarczającą odpłatą za popełnione czyny a jednocześnie spełnią swoje cele zapobiegawcze i wychowawcze w stosunku do oskarżonego, spełnią również swoje cele w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Wymierzając karę łączną Sąd zastosował zasadę asperacji mając na uwadze, zbieżność czasową przypisanych oskarżonemu czynów i ich jednorodność.

Decydując o warunkowym zawieszeniu wykonania orzeczonej wobec oskarżonego kary łącznej Sąd miał na uwadze fakt, że po zaprzestaniu przestępczego procederu oskarżony zweryfikował swoją postawę i zaprzestał działalności niezgodnej z ustawą o przeciwdziałaniu narkomanii, a obecnie, po opuszczeniu zakładu karnego, pracuje, prowadzi spokojny, ustabilizowany tryb życia, poddany resocjalizacji w warunkach wolnościowych nie wejdzie więc ponownie na drogę przestępstwa. Dodatkową i odczuwalną dla oskarżonego dolegliwością będzie konieczność uiszczenia nawiązki w kwocie 500 zł.

Wymierzając karę oskarżonej D. K. (1) Sąd wziął pod uwagę ilość substancji psychotropowej udzielonej przez oskarżoną, okres w jakim oskarżona działała, jako okoliczność łagodząc Sąd potraktował fakt uprzedniej niekaralności oskarżonej.

Sąd wymierzył oskarżonej karę 10 miesięcy pozbawienia wolności, uznając, że taka kara będzie realną i wystarczającą dolegliwością pozwalającą odczuć oskarżonej naganność jej poczynań, skłoni ją też do refleksji nad swoim postępowaniem i skutecznie spowoduje, że oskarżona w przyszłości będzie przestrzegała porządku prawnego. Spełni zatem swoje funkcje w zakresie prewencji indywidualnej, a także w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Sąd skorzystał w dobrodziejstwa warunkowego zawieszenia wykonania kary, przyjmując, że wystarczające jest zastosowania wobec oskarżonej dwuletniego okresu próby, uznając, że okres ten pozwoli zweryfikować postawioną prognozę i będzie wystarczający dla spełnienia celów kary i zapobieżenia powrotowi oskarżonej do przestępstwa .

Zgodnie z treścią art. 63 § 1 kk na poczet orzeczonej kary Sąd zaliczył okres zatrzymania oskarżonego w sprawie.

O kosztach pomocy prawnej udzielonej oskarżonym z urzędu przed Sądem Rejonowym orzeczono na podstawie art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 26 ma 1982 roku – Prawo o adwokaturze, zasądzając od Skarbu Państwa na rzecz adw. M. M. i S. C. kwoty po 1342, 26 zł, które to wyliczono w oparciu o § 14 ust. 2 pkt 3, § 16 i § 2 ust. 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu.

O wydatkach powstałych od chwili wszczęcia postępowania rozstrzygnięto w oparciu o art. 624 § 1 kpk i art. 632 pkt 2 kpk zaliczając te wydatki na rachunek Skarbu Państwa, zaś o opłatach na podstawie art. 17 ust. 3 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych.